

— 2) Afträde från tjänst, embete. — 3) (med.) Bortgående ur kroppen genom uttömning. *A. af urin, af blod, af maskar ifrån en sjuk.* — 3) Minskning i kvantitet och vikt (helst vid beredning eller tillverkning). *A. på mynt genom nötning. A. på spånad. A. på metall under arbetningen.* — 4) Afsättning af varor i handel. *Denne köpman har god a. på sina varor. Varorna sakna all a.* — 5) (skämtvis) Åtgång. *Punschen hade en strykande a. — Ss. A-s-dag, — sort, — stid, — stomma.*

AFGÅNGEN, a. p. 2. neutr. — *et.* 1) Som afgått ifrån tjänst, embete, o. s. v. — 2) (fig.) *Med döden a.,* afliden.

AFGÅNGSBETYG, n. 5. Kunskapsbetyg, som lemnas en studerande vid dess afgång ifrån ett lägre undervisningsverk till ett högre.

AFGÅLD, c. 5. (lagt.) Årlig afgift, som erlagges för besittning af jordegendom eller begagnande af annans rättighet. — *Syn.* Afrad, Ränta.

AFGÅLDA, v. a. 1. (föga brukl.) Betala. *A. en skuld.*

AFGÅNGA, v. a. 1. Sluta att göra gängor på något.

AFGÅRDA, v. a. 1. (kameral.) 1) (föräldr.) Genom gärdesgård eller annan stängsel afskilja ett stycke mark ifrån ett annat. *A. en åkerterg ifrån gårdet.* — *Syn.* Afhägn. — 2) Genom inhägnad afskilja en lägenhet ifrån bolbyns ägor. *A. en by, ett hemman.* — *Syn.* Inhägna. — *Afgårdande, n. 4. o. Afgårdning, f. 2.*

AFGÅRDA, a. 1. oböjl. (kameral.) *A. by, hemman,* som på bolbys utmark blifvit upptagna. — *Ss. A-by, — hemman.*

AFGÖRA, v. a. 2. (böjes som Göra) 1) Bringa något till ett visst slut, afsluta. *Låt oss a. saken i godo. A. en träta, en tvist med vapen i hand. Ett kast, ett flytt, som afgör spelet.* — 2) Besluta, bestämma. *Hvad har man afgjort vid sammankomsten? Denna händelse afgjorde landets öde.* — 3) Af döma. *A. en sak, en fråga, ett mål genom slutlig dom.* — *Afgörande, n. 4.*

AFGÖRANDE, a. p. 1. Som afgör, ger utslag (vid omröstning, i tvist, fråga, strid, o. s. v.). *A. röst, bevis, inkast. A. seger. A. ton. A. ögonblick.* — *Syn.* Se *Viktig.*

AFGÖRDLA, v. a. 1. (föga brukl.) Taga gördeln af någon.

AFHACKA, v. a. 1. 1) Genom hackning dela i tu. *A. ett stycke socker.* — 2) Genom hackning borttaga, afskilja (en del ifrån ett helt). *A. topparna af granris.* — *Äfv. Hacka af. — Afhackande, n. 4. o. Afhackning, f. 2.*

AFHAKA, v. a. 1. 1) Nedtaga, aflyfta (ring, ögla, o. s. v. eller något som dermed är fästadt) ifrån hake, krok, spik, o. s. v. *A. ett fönster, lyfta ett fönster af hakarna.* — 2) Från en fastsittande ring, ögla, o. s. v., nedtaga, aflyfta något, som med hake, krok o. s. v. dervid är fästadt. — *Äfv. Haka af. — Afhakande, n. 4. o. Afhakning, f. 2.*

AFHÅLKA, v. n. 1. Glida ned af en hal och sluttande yta. — *Äfv. Halka af. — Afhalkande, n. 4. o. Afhalkning, f. 2.*

AFHAMRA, v. a. 1. Hamra något så hårdt, att det brister af. — *Äfv. Hamra af. — Afhamrande, n. 4. o. Afhamring, f. 2.*

AFHANDLA, v. a. 1. 1) I tal eller skrift framställa ett ämne och betrakta det ifrån alla sidor, i afsigt att uttömma hela dess innehåll. *A. ett ämne, en fråga, i en skrift* (afhandling),

i ett tal, i en akademisk disputation. A. en fråga i en rådpläggande församling. — 2) Underhandla om. *A. ett köp. — Afhandlande, n. 4.*

AFHANDLING, f. 2. 1) Handlingen, då man afhandlar. — 2) Skrift, hvaruti ett ämne, en fråga afhandlas. *En lärd a. Han har skrivit en a. om udunstyningen.* — 3) Öfverenskommelse, af tal, efter skedd underhandling.

AFHANKA, v. a. 1. 1) Genom hankning aflossa (snöre, tåt, garn o. s. v.) från något. — *Äfv. Hanka af. — Afhankande, n. 4. o. Afhankning, f. 2.*

AFHARKA, v. a. 1. 1) Genom harkning bortrensa (gräs, ogräs, o. s. v.). — 2) Fullborda harkningen af något. *A. en trädgårdsgång.* — *Äfv. Harka af. — Afharkande, n. 4. o. Afharkning, f. 2.*

AFHÄSPLA, v. a. Se *Afhärfva*.

AFHATTA, v. a. 1. (föga brukl.) Taga hatten af (t. ex. sädeskyllar).

AFHEMTA, se *Afhämta*.

AFHISSA, v. a. 1. Genom hissning lyfta något ned af (t. ex. ett fartyg, o. s. v.). — *Äfv. Hissa af. — Afhissande, n. 4. o. Afhissning, f. 2.*

AFHJELPA, v. a. 2. o. 3. (böjes som *Hjelpa*) 1) Hjelpa någon att komma ned af (t. ex. en häst). I denna bem. säges bättre *Hjelpa af.* — 2) Lemna hjälp emot, afskaffa något förhandenvarande ondt. *A. behof, missbruk, olägenheter, svårigheter. A. ens klagomål, skaffa någon rättvisa i anledning af dess klagan.* — *Afhjelpande, n. 4.*

AFHJELPLIG, a. 2. Som kan afhjelpas.

AFHOPPA, v. n. 1. Hoppa ned af något. — *Äfv. Hoppa af. — Afhoppande, n. 4.*

AFHUGGA, v. a. 3. (böjes som *Hugga*) 1) Genom huggning tvärs öfver skilja en sammanhängande kropp i två delar. *A. ett vedträd, en stock. A. ett växande träd.* — 2) Genom huggning afskilja en del ifrån det hela. *A. grenarna af ett träd.* — 3) Hugga något i ändan, så att det blir kortare. — *Äfv. Hugga af. — Afhuggande, n. 4. o. Afhuggning, f. 2.*

AFHVÄLFA, v. a. 2. (mindre brukl.) Hvälfva någonting så, att det faller ned ifrån öfre ytan af ett föremål. — *Äfv. Hvälfva af. — Afhvälfvande, n. 4.*

AFHVÄSSA, v. a. 2. 1) Väl hyässa. — 2) Fullända hvässningen af något. — *Äfv. Hvässa af. — Afhvässande, n. 4. o. Afhvässning, f. 2.*

AFHYFLA, v. a. 1) Medelst hyffel göra jemn och glatt. *A. en planka, ett bräde, ett golf.* — 2) Borthylla. *A. ojemnheter, qvistknölar ifrån ett bräde. A. en uppstående kant på en golf-tilja.* — 3) Hyfla något så, att det blir tunnare eller smalare. — 4) (fig. föga brukl.) Lära någon bättre seder. — *Äfv. Hyfla af* (utom i bem. 4). — *Afhyflande, n. 4. o. Afhyfling, f. 2.*

AFHYFSA, v. a. 1. Se *Hyfsa*.

AFHYSA, v. a. 2. (kameral.) *A. ett hemman,* nedtaga byggnaderna derå och lägga dess ägor under bruket af ett annat, som svarar för dess räntor och skattebesvär. *A. en äbo, skilja honom ifrån äborätten till ett hemman.* — *Afhyssande, n. 4. o. Afhyssning, f. 2.*

AFHÄLL, n. 5. (sjöf.) Den kraft, som vid halning af ett tåg hindrar dess tillbakalöpande.

AFHÄLLA, v. a. 3. (böjes som *Hälla*) 1) Hindra någon ifrån att närma sig, hålla aflägsnad ifrån. *A. en mötande båt med båtshake. A.*